

jevíti i způsobem jiným. Pro určení tohoto pojmu je také zcela bez významu poukaz stížnosti na poslední odstavec bodu 1 § 22, kde se toliko stanoví, že disc. provinění, vyjmenovaná vpředu pod lit. a—i), jsou stejně trestna, stanou-li se ve škole nebo mimo ni, na území jiného státu, ústně, písemně, či tiskem, kresbou, rozšiřováním učebných knih, neb jiných učebných pomůcek, anebo uveřejňováním jich.

Stížnost ovšem dále také tvrdí, že skutková podstata disc. přečinu podle lit. c) bodu 1 § 22 není vůbec dána, jelikož prý píseň »Hol vagy István király, téged Magyar diván...« neobsahuje nic protistátního. Námitkou touto brojí stížnost proti správnosti úsudku žal. úřadu, že píseň, kterou st-l — jak sám doznává — hrál a zpíval v kostele, směřuje svým obsahem proti státu čsl. Leč okolnost, že v písni té volá se po králi Štěpánovi jako zářící hvězdě Maďarů, že v ní Maďar s pláčem v smutečném oděvu krále Štěpána žádá a, vzpomene-li naň, slzy roní, že kvetoucí zahradou se tu zove pověstná druhdy Panonia a pod., nenechává za změněných státoprávních poměrů na pochybách, že hraním a zpíváním písně takového obsahu dává se výraz touze po návratu zašlých dob královských v neztenčených hranicích starého státu uherského, tudíž něčemu, co stojí v příkré protivě k celistvosti a demokratickému, republikánskému zřízení a duchu státu československého.

Když tedy žal. úřad usoudil, že st-l tím, že v kostele hrál a zpíval onu píseň, projevil smýšlení protistátní, nelze shledati úsudek ten nelogickým, a je tedy stížnost i po této stránce bezdůvodná. — — —

Č. 10.251.

Zaměstnanci veřejní: Předpis § 4 posl. odst. věty 1. zák. č. 394/22 o přídavku na děti, počínajíc druhým dítětem, netýká se nároku na přídavek na děti, který přísluší ženatému státnímu úředníku ve výslužbě, jehož manželka sama požívá výslužného z důvodu své veřejné služby.

(Nález ze dne 7. ledna 1933 č. 3524/31.)

Prejudikatura: Boh. A 9602/32, srov. Boh. A 4718/25, 5666/26.

Věc: František P. v B. proti ministerstvu veřejných prací o přídavek na dítě.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: St-l, báňský oficiál v P., byl dán na odpočinek dnem 1. prosince 1925, jest ženat, otcem nezaopatřeného syna Františka, narozeného dne 31. října 1918. Manželka jeho jest pensionovanou poštovní úřednicí, pobírající jednotný drahotní přídavek podle I. rodinné třídy. Podáním z 31. října 1926 oznámil st-l báňskému ředitelství v Příbrami, že mu byl podle zák. č. 394/22 a vl. nař. č. 34/23 poukázán od 1. ledna 1923 jednotný drahotní přídavek podle II. rodinné třídy, že mu však dětský přídavek na shora uvedeného syna nebyl přiznán z důvodu, že manželka jeho jest výdělečně činnou a že proto nárok na přídavek na děti

počíná teprve druhým dítětem. Vzhledem na nál. nss-u Boh. A 5666/26 z 12. května 1926 č. 7893 žádal st-l, aby mu přídavek na děti byl poukázán podle § 4 a 6, IV. zák. č. 394/22 od 1. ledna 1923 za aktivní služby i později ve výslužbě.

Žádost tuto vyřídil žal. úřad výměrem z 15. dubna 1927 v tom smyslu, že uznal, že st-li přísluší podle § 4 zák. č. 394/22 dětský přídavek za dobu od 1. ledna 1923 do dne pensionování za předpokladu, že syn František jest na živu, a že jednotný drahotní přídavek mu přísluší vzhledem k odst. 3 § 6 zák. č. 394/22 jako vdovci s jedním dítětem, ježto jeho manželka byla výdělečně činná. Důsledkem tohoto rozhodnutí poukázalo báňské ředitelství v Příbrami výměrem z 6. září 1927 st-li dětský přídavek na syna od 1. ledna 1923 do 30. listopadu 1925.

Poté se st-l v nové žádosti z 5. srpna 1929 domáhal poukazu dětského přídavku též pro dobu svého stavu výslužby, počínajíc dnem 1. prosince 1925.

Zem. fin. ředitelství v Praze výnosem, intimovaným st-li výměrem báňského ředitelství v Příbrami ze 13. prosince 1929, odepřelo vyhověti uvedené žádosti st-lově vzhledem k ustanovení § 10 A bodu 1 zák. č. 394/22, podle něhož přísluší, pokud jde o odpočivné požitky, přídavky na děti teprve od III. rodinné třídy (ovdovělí se dvěma dětmi) a nemá tudíž pro tyto případy (odpočivné požitky) cit. nál. významu, týkajíc se pouze drahotních přídavků.

Z uvedeného výnosu se st-l odvolal. Žal. úřad nař. výnosem »žádosti st-lově ze 4. ledna 1930 za přiznání dětského přídavku na syna Františka počínajíc ode dne vstupu st-le do výslužby, t. j. od 1. prosince 1925« nevyhověl.

Proti rozhodnutí tomuto čelí stížnost, o níž nss uvážil takto:

Žal. úřad nevyhověl odvolání st-lovu, přihlížejce k němu jako k žádosti, a to z důvodů těchto: »Podle § 10 odst. 3 bodu A — 1 zák. č. 394/24 přísluší úředníku ve výslužbě přídavek na děti teprve ve III. až VIII. rodinné třídě. Protože k manželce žadatelově, která jest pensionovanou úřednicí, nelze podle ustanovení § 6 I odst. 7, platného podle § 15 téhož zák. též pro zaměstnance ve výslužbě, při stanovení jednotného drahotního přídavku přihlížeti, náleží st-l do II. třídy rodinné, jako by byl vdovcem s 1 dítětem. Není tudíž u něho, jakožto pensionovaného úředníka ve II. rodinné třídě, splněn shora uvedený předpoklad pro přiznání přídavku na dítě Františka. Rozhodnutí nss-u Boh. A 4718/25 týkalo se zaměstnance v činné službě. Ustanovení článku V. odst. 3 vl. nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb., stanovící, že ženatým státním zaměstnancům, jimž se vyplácí jednotný drahotní přídavek ve výměře pro ovdovělé zaměstnance podle § 6 I odst. 2, 3 a 7 proto, že se z důvodů tam uvedených nepřihlíží k manželce, příslušejí přídavky na děti až počínajíc druhým dítětem (§ 4 zák.), jest, pokud se pensistů týče, v souladu s ustanovením § 10 cit. zák. a nebylo nss-em, pokud jde o zaměstnance ve výslužbě nebo o vdovy, prohlášeno za protizákonné«.

Stížnost namítá:

Podle § 10 zák. č. 394/22 přísluší státnímu zaměstnanci, jehož požitky podléhají úpravě podle tohoto zákona, což jest i v případě st-lově, podle §§ 4 a 5 tohoto zák. přídavek na děti a jednotný drahotní přídavek i při odchodu na odpočinek. Dedukce žal. úřadu, že nál. Boh. A

4718/25 a 5666/26 týkají se jen státních zaměstnanců v činné službě, nikoliv i zaměstnanců ve výslužbě, a že proto lze použití na státní zaměstnance ve výslužbě ustanovení § 6 I 7 zák. č. 394/22 a čl. V. bodu 3 vl. nař. č. 34/23, jest po názoru stížnosti nesprávná. Podle § 6 III. zák. platí při posuzování nároku na přídavek na děti předpisy bodu I. odst. 1, 2, 4, 8 a 9 § 6 tohoto zák. Předpisem § 15 zák., že ustanovení § 6 platí obdobně také pro nároky na přídavky na děti k odpočivným požitkům, zachován byl v platnosti celý § 6 a tedy i odst. III, podle něhož však neplatí pro posouzení tohoto nároku ustanovení § 6 I 7, ježto odst. tento není v § 6 III zák. uveden. Dovolává-li se proto nař. rozhodnutí § 6 I 7 a protizákonného ustanovení čl. V. bodu 3 vl. nař. č. 34/23, jest jeho rozhodnutí nezákonné.

Stížnosti bylo dáti za pravdu.

Otázkou na přetřes přiváděnou se nss obíral již v nál. Boh. A 9602/32, v němž vyslovil právní názor, že předpis § 4 posl. odst. věty 1 zák. č. 394/22 a čl. V. odst. 3 vl. nař. č. 34/23 o přídavku na děti, počínajíc druhým dítětem, netýká se nároku na přídavek na děti, který přísluší ženatému vojenskému gážistovi ve výslužbě, jehož manželka požívá z důvodu své veřejné služby výslužného. Na tomto právním názoru trvá nss i v případě tomto. Nález ten týkal se sice vojenského gážisty ve výslužbě, platí však zcela obdobně i v případě daném, poněvadž zák. č. 394/22 upravuje právní otázku, tuto na přetřes přiváděnou, zcela jednotně jak pro vojenské gážisty ve výslužbě, tak pro státní úředníky pragmatikální ve výslužbě.

Podle toho, co bylo doličeno, nelze st-li upříti nárok na dětský přídavek na jeho jediné dítě Františka, a nemá proto nař. rozhodnutí, jež nárok tento odpírá, opory v předpisech, jichž se dovolalo.

Č. 10.252.

Pojištění nemocenské (Slovensko): * Stavební podnik nelze považovati za podnik dočasný ve smyslu § 46 odst. 2 zák. čl. XIX:1907 jen proto, že se provozuje sezonně.

(Nález ze dne 7. ledna 1933 č. 20.585/32.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 8971/31.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Trnavě proti ministerstvu sociální péče o ručení za pojistné příspěvky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 9. prosince 1925 zamítlo představenstvo okresní dělníky pojišťující pokladnice v T. odvolání, jež z platebního výměru č. ... uvedené pokladnice podala Žofie Č., a vyslovilo, že Žofie Č. ručí jako stavebník za nemocenské příspěvky v částce 560.04 Kč za stavitele M. ze S.

Odvolání z tohoto rozhodnutí zamítl okresní úřad v Trnavě výměrem z 8. února 1926 z těchto důvodů: Zjištěno bylo, že Alexandr M. a spol. v měsíci červenci a srpnu 1922 po dobu osmi týdnů s osmi dělníky z příkazu manžela vdovy Žofie Č. prováděl stavbu domu. Jmenovaná firma